

Dik Bloem: wel werd ik de volgende dag bij de psychiater geroepen en van de ene dag op de andere afgekeurd (1977)

Sieth Delhaas

Weerwoord, december 1977)

Inleiding

Homofiel-zijn is voor Dik Bloem, gespreksleider van een van de contactgroepen voor homofielen onder auspiciën van de Pastorale Werkgroep Homofilie in de Gelderse Achterhoek geen taboe meer. Na jaren van angst, onzekerheid en eenzaamheid heeft hij geleerd zichzelf te zijn en zich bewust aan de buitenwereld te presenteren. Daarom wil hij geen anonimiteit.

Dik: 'Enkele jaren geleden hebben twee predikanten een boek geschreven *Ook wij zijn homofiel*. Ze deden dat anoniem. Ik vind, dat ze de homofiele mensen daarmee een slechte dienst bewezen. Homofielen moeten juist leren naar buiten te treden, zich bekend maken. Ik denk, dat je alleen op die manier over je angst heen komt en mee helpt ruimte voor henzelf te maken.

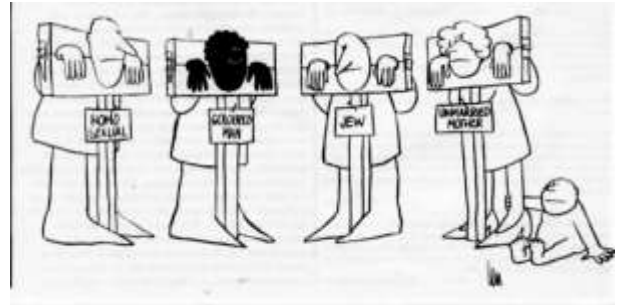
Hoe oud was je toen je je homofiele geaardheid ontdekte?

'Toen ik 13 jaar was, heb ik naar mijn gevoel bewust een man verleid. Die seksuele contacten bleven zich herhalen, ik verlangde ernaar. Die had ik nooit met vriendjes van gelijke leeftijd. Het waren altijd oudere mannen en vaak nam ik zelf het initiatief. Maar ik was me er geloof ik niet bewust van dat ik homofiel was. Ik voelde wel dat het niet klopte, maar ik durfde er met niemand over te praten. Soms verdwenen er van ons dorp mannen die het met kinderen hadden gehouden, hoewel dat er niet mee te maken had. Later nam ik af en toe wel eens een vriendinnetje om voor thuis de situatie wat te normaliseren. Dat heeft zo geduurd tot ik 19 was en in militaire dienst ging. Dat heb ik 9 maanden vol gehouden, maar toen raakte ik in de knoei. Tussen al die jongens voelde ik me een eenling. De hele groep leefde toe naar verkering, huwelijk en kinderen krijgen. Toen realiseerde ik me pas goed, dat dat iets was dat ik nooit zou kunnen beleven. Wat moest ik met mijn leven beginnen? Ik moest met iemand praten en vroeg een gesprek aan met de dominee. Dat gesprek vond niet plaats. Wel werd ik de volgende dag bij de psychiater geroepen en van de ene dag op de andere afgekeurd.

Voor m'n diensttijd had ik een kantoorbaan waarover ik toch al nooit zo enthousiast was, maar nu mijn leven zo uitzichtloos leek, boeide dat werk me helemaal niet meer. Toen ze

erachter kwamen waarom ik vervroegd uit dienst was gekomen, was er voor mij geen plaats meer op dat kantoor.

Ik ben toen maandenlang van de kaart geweest, belandde uiteindelijk bij een zenuwarts. Ik wilde er vanaf van dat homofiel-zijn. Hij heeft me nooit verteld dat het mogelijk was. Zijn therapie was dat ik daar zelf achter moest komen. Toen heeft hij de fout gemaakt mij medicijnen te geven zonder erbij te vertellen wat daarvan de uitwerking was. Ik werd impotent, terwijl mijn verlangens

bleven en ik kreeg borstgroei. Nu dat kun je een jongen van 20 niet aandoen. Ik hield erg veel van zwemmen, maar kon daar wel mee ophouden. Toen zijn ook mijn ouders er achter gekomen. Mijn moeder is één keer mee geweest naar die arts en hij heeft haar de situatie uitgelegd. Mijn ouders hebben het geaksepteerd. Verder is er nooit over gesproken. Ik praatte er verder ook niet over omdat ik al te lang een eigen leven had geleid. Maar het vertrouwen in die dokter was ik volkomen kwijt en ik ben dan ook niet meer terug gegaan.'

Raakte je niet met je geloof in de knoop?

'Nee, dat heb ik nooit zo gevoeld. Mijn relaties met de mannen waarmee ik contact had waren goed. Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik er anderen kwaad mee deed. Achteraf gezien denk ik, dat ik ook die seksuele ervaringen op dezelfde manier verwerkt heb als dat niet mogen dansen, niet naar de bioscoop op zondag en daar is in die tijd allemaal verandering in gekomen toen ik zo'n jaar of 16 was. Op mijn 18e heb ik voor mijn gevoel heel bewust belijdenis gedaan. We hadden nogal wat ruzie op katechisatie omdat één van de meisjes tegen de dominee uit pure eerlijkheid vertelde dat ze zwanger was. Prompt werd haar geweigerd belijdenis te doen. Als ze dus niet eerlijk was geweest was het wel doorgegaan. Daarna weigerden we allemaal belijdenis te doen. Enfin na een heleboel geharrewar mochten we toch allemaal, inclusief dat meisje. Kijk die schijnheiligheid in de kerk voel je als minderheidsgroep heel sterk. Ik ben nu nog lid van de Hervormde Kerk maar kom er niet vaak meer. Ik ben pas in een kommissie gekozen en kom alleen in de kerk als het noodzakelijk is. Als ik dan zo'n man hoor preken die het huwelijk verheerlijkt dan voel je je absoluut buiten gesloten. Waarom mogen wij homofielen niet trouwen? Als ik zo'n preek hoor krijg ik steeds de neiging op te staan en te zeggen: ik ben homofiel. Dat doe je natuurlijk niet. Ik denk dat het een hele konsternatie zou geven. Ik heb zo'n dominee wel eens gebeld na de dienst en verteld dat ik homofiel ben. Z'n enige reactie was: als je problemen hebt kom je maar naar me toe. Nou ik denk, dat getrouwde mensen ook wel eens problemen hebben. Had die man nu maar gezegd: kom een kop koffie bij me drinken dan had ik dat leuk gevonden en was onmiddellijk gegaan.

Ach, misschien doe ik nu anderen in de kerk weer onrecht, die ons wel de ruimte gunnen. Weet je, de meeste mensen leven zo verschrikkelijk rechtlijnig. Het naast de ander gaan staan komt zo weinig voor in de kerk.'

Hoe was de houding van je omgeving later?

'Nou thuis werd er niet meer over gesproken. Met mijn beide zusjes ook niet. Ik denk dat ze het wel wisten. We leefden gewoon verder. Zelf wilde ik er ook niet over praten, bang dat we ruzie zouden krijgen en ik mijn familie zou verliezen en dat wilde ik niet. Ik ben toen in de

verpleging gegaan in Den Haag. Daar heb ik een heel eigen leven opgebouwd. Ik had daar ook meer mogelijkheden voor contacten met andere homofielen.

Je was geen uitzondering meer. Onder de verplegers daar waren heel wat homofielen. Ik ben toen ook eens thuis geweest bij een vooraanstaand man uit het ziekenhuis die mijn geaardheid en mijn probleem kende. Die heeft me laten zien: zo woon ik. Zo kun je ook een eigen leven opbouwen. Hij woonde al jaren samen met een vriend. Toen heb ik gezien dat er voor mij toch ook nog mogelijkheden waren en heb ik geleerd mijzelf te accepteren.

Een paar jaar later maakte één van mijn zwagers nogal een rot opmerking over homofielen waar ik bij was. Ik heb mijn zusje en haar man toen een brief geschreven. Nog steeds wist ik niet in hoeverre zij op de hoogte waren van mijn situatie. Ik heb die dagen in

een enorme spanning geleefd. Ik dacht: òf ik heb geen familie meer òf het wordt leuk. Nou het is leuk geworden. Mijn zusje belde me op. Ze was steeds opnieuw aan een brief begonnen maar dat wilde niet lukken. Over de telefoon vroeg ze me: Waar maak je je druk over? We weten het al lang. Toen bleek dat mijn oudste zus er allerlei deskundigen over geraadpleegd had en die hadden de familie verzekerd: maak je maar niet ongerust, die jongen is okay.

Dik heeft nu zelf geen vaste vriend. Het hele systeem van contactmogelijkheden heeft hij ondervonden: relaties, contacten van een half uur, langere contacten in bars of andere 'jachtvelden' zoals de term luidt. Pas veel later heeft hij zich gerealiseerd veel meer te zijn. Na een wat langduriger relatie die verbroken werd heeft hij een moeilijke periode doorgemaakt.

Dik: Ik wil nu 'alleenstaande' blijven. Ik vind het een vorm van leven die mij bevalt, maar dat wil niet zeggen dat ik niet weer verliefd word.